

מכתב יג לקוטי אמרים

ולדק ונשפטו וויטריס כל ונעגל טוז :

דצרי הונעהיריס צעלס ונעד כל אשך להס ונקציצ, כותציס וחותוויס
פה הקסלה עיר הקדושה **טבריא** היום יוס אל כי לחודש
שבת שנת תקמ"הא לפ"ק :

השפל צאונה **מנחם מענדלי** צהרצ ווסי **משה** זלנ"הה :
וכאוס **אברהם** זלנ"הא ווסי"ר **אלכסנדר** כ"ץ זל"הה

מכתב יג

בעה"ש פה עה"ק טבריא תו"בבא . חצי ניסן התק"מו לפ"ק :

הנה שושה וגי'ל צרעדה תצאכה, לקול לללו שפחיו כי נכנסה, ורודה
לדי כי אקף צנה וכשטצז אשו ונחמונה וחסלות די לצצר צחודות
והללי, צקול גדול להחריעו, וייד די אשך הוי". וסחל הנגה פה עה"ק טבריא
ח"ו. אס אונס לא כוושך הזון כ"א ונעט ורעיס, הויה היו צענדן שצוועיס
שצעה, וויי הסורים עד כווש יויס צחודש אייב, יקד יקוד כיקוד אש, ועלח
די היא תקוס אוחנו צעיר צחודך שלא לנוס אל אחת העריס, כי אנה
ונפיו נצרה, כ"א חצי כוושע רגע עד יעצור זעסי, סגרנו עלמינו צחלך
חדטה אשך לנו יוחר ונעד וכוין כדי להספלל צליצור, חוייד הסלחו צפינו
חקירי וחוויעי כדרכנו וועולס, וועללין צמיי לכל צית יחבאל, וכל אשך
ווננו ראו וכן עשו להסחיר ונפני חרון אף צחלרוטיסה וצניירוסה, ועל הרוצ
עלחה צידס, ואשך נכו כוולעו על הרוצ צעויה רדשו אחריס וסעיגוס.
כי הווכה הוועלכח היא סיחה צעס כוואכלת אש, נפשות רצות חסרוכס
צוויס אחדיס אלו וון הספריס ואשכניס . **והנה** ונגודל נקי נקיס
ופלאי פלאות די וקיצה סקיצות אשך הילינו וייד הרעיס, וגם דלה דלס
לנו להספיק כל לרכינו צחודך הסקגר, והלוואח וועות דצ וואוד כפי ערך
הסלערכוח לחייס וווחיס וקליי ווויעי אשך היו הרכה וואוד צצ"א, לא
יכול הוכחצ הלן וולצאר אשק קלה, כי צאוחו פדק סי נגף צפקיעין ג"כ,
ובכוה וקווחו סציצותינו, אשך נכו הנקיס שוה, ולכולס נעשית וולאכחס
ע"י אחריס, אשך אחינו שצפקיעין הרה נכו להסגר שוה צווערות, ועלחה
צידס צנחסי"י אח נפשיס הילינו, וולצד הספק צחיהס אשך היו לצו, על
רוצ הצחיס שנקשחו צהעדר השווייה של הנעדריס והנקיס ונצחיהס ונפני
אין יושץ צהס, ולא כיכרו צחולות כי אס הריקיס ופוחזיס וגויס להצדיל.
כי ערוס ראה רעה ונכחרי, אשך לזאח רציס עלמווחינו לאלפיס, אס אוננו
נכפרה נא אחת הגדולות ונחסי די להזכיר צהשגה הלוואוח וסיפוקיס
וולרכי הזון קלרה הייעה ווהכילי, איך וולאכחנו נעשית ע"י אחריס, כי אס
אונס צחודש אייב נשחטו הענין לגוויי, וודכה חכלינה עינינו להסגר עד
אחר העלרת, ועחה גס עחה שחגנו יכוליס עוד ללאת ולצוא צעיר, נשונריס

דקושי מבתי יג אמרים כ

לחנכו כמו צסקנה, ופני סביבותינו הרחוקים והקרובים ונדוסיק (*) שהוא קנוף לעיר, כאשר היינו קגורים כל השנה דאשחקד ופני עכו ולפח. לזאת ההולאה רבה. אזל אורכו וזה לנו לקסר. כעת יאמר להם עלינו. הלח זה אוד וולל ואלש צין השרפה, כי אין הזון גורם לבזר ופני כחילת הפאקט. ועוד קלרה רוחו ותקלר נפשינו ונפרט הכל צפרעות בזר היעז כיד די העוצה עלינו. ויילנו די, ואייה צהרטי די לנו צהרטי הזון כרטי הדיצור לכל לדיק ולדיק גדולת די ונפלחותיו אשר עטה עוננו אל עליון. עליו השלכנו יהצנו ונדאצון נפשינו, וזה לנו האות אכול הסנה וגו, צעויה זרעו, ולא קלרו כלל צעויה, ונאן דיהיז מיי יהיז וחזוי, והכנו אך שנוחיס ועוצי לצ כי עוצ די כי לעולם חקדו וחסד די ונעולם ועד עולם על ירחיו :

והנה אורתי עם הספר לרבות החמוס רק לונען דעת שלומס העוצ, אזל ופני כחילת הפאקט רבים וצבי עוננו לא צחו עה"מ, שלא היו ון העוכן באותו פרק, וזה גם אחינו צצפקיעין ולפתי צצ"א וצצדך ארס לזבה, אחת לדעת שכל הסתוויס פה שלומיס הם אחנו עם הנשים והטף ואשר לא צחו עה"מ וצקורה ווללח לפני קרוציהס נוכירס, הן הנה אשת ונה"ר **שמואל גרונאם הכהן** וציתו מייס, אשת וו"ה **פישיל מזאסלרו** וכפשות ציתו מייס. רי **מאיר בוחאווער** עם כל כפשות ציתו מייס, **נכדי** הרצ הסקיד הליק כטיק וו"ה **משולם זוסיא** כיי וציתו כולם מייס. אשת סרצ וו"ה **פישיל מפידקאמין** וכל כפשות ציתו מייס. צן וצת של סרצני היטיט וו"ה **שמשון מהראשענקי** מייס. אשת וו"ה **אהרן** ארקע הגדול וצנו מייס, גם צנדינות רוסיא להודיע, רי **שמואל פאליצקר** עם כל כפשות ציתו מי וקייס. **והנה** אהי ידידי וידידי כפטי וזה וואוד חטקה כפטי לקסר וליין סס די ותהלחו בצרץ לכל האוחות והמופתים כפי נקיס אשר היו צכל היד החזקה וכל האורע הגדול אשר עבר עלינו, לונען דעת לדקת די ויטיטו צענוחה, אזל ופני כחילת הפאקט לזאת אחת שאלתי אותה אצקט וידידי די גוצר הנאון אהי וו"ה **ישכר בער** להעתיק סוכתו ולסלות לכל אה"מ הלדיקים, וצפרע לכדי הצעט"ע אשר כפטי קסורה צנפסס, טיטיטו אחנו ונשט, שוט נטיט צדי ותגל כפסנו בצלקיס, חקד אל כל היום, לא חקוס פענויס לרה, ון הוגלר קראנו יה, ועכנו צנרסצ יה, קצנו ונשענחו הנה יחמונו, וצלפייחיתו לפינו ליטועות די כהקף עין צענו כראה די אח טיצת ליוו, ותגלנה צנות יהודה לונען ונשפטי די, כינות עכיתנו כן ישנחנו שנומו צדי וגיננו לדיקים והרכינו כל ישרי לצ, חקו וילונן לצצכס כל הניחלים לדי שלום שלום :

השפר באמת מנחם מענידי בהרב מו"ה משה וצ"להה.

נאום אברהם בלא"מ ארכסנדר כ"ן וצ"ה

" אציעזי ויסמאן במ' יצחק ספריא.

" משה בהרב מנחם מענידי שיהי נצח.

דקוטי

מכתב יד

אמרים

זנאום דובער במ' עזריאל חתן הרב שיחי'.
 " יואל בא"א מו' משה זר"הה .
 " שלמה זלמן במ' צבי הירש הבהן .
 " יחיא מיכל במו"הרר אברהם ז"ר שו"ב .
 " שלמה במו"ה נתן נטע ז"ל ר"הה ש"ץ .
 " ישכר בער במו"הרר אליעזר זצ"ל ור"הה .
 " נפתלי צבי הירש במ' אליעזר מווישיפסק אוסטרייזאר .
 " אהרן בלא"א מו"ה מאיר נ"י הנקרא אהרן הקטן מסמאליי אשר
 כעת עומד ומשמש את אד"מור שיחי' :

אדו האנשים אשר נקצו צטווחס צחתינות יד עלנוס כלן נולאו
 וכלן היו צאוחו פרקי, והשאל לל צלו על החוסי, וולצל לחינו
 צצפקיעין וצלפת ס"ו צצ"א, לו צלכך רחוקס לךך אלס לוצה, שלוס
 שלוס לרחוק ולקרוב אונך די אלקיס חיים :

צצרי רחונס **מנחם מענדריד** סכ"ל :

מכתב יד

מה ששלח המופלג בת"ווי ובחסידות מ' שלמה זלמן הבהן וויילנר
 שד"ר מארץ הקודש :

בע"ה. היום יום ה' כ"ז שבט תק"טואו לפ"ק, פע"ק טבריא תר"בבא .
ויעקב הלך לדרכו ויפגעו צו וולאכי אלקיס, ויעקב איש חס וישר
 ירא אלקיס וקר ונרע, ה"ס לחוצי ידיד די וידיחי וידיד
 נפס כל ישראל ישרי לצ, ה"ה רצוני ווסלג צחורה וצירלה יר"ש
 נוצים כ"ס ווי"ה **יעקב** כ"יו גזר וואנכלל של אה"ק חוצ"צ :

המקום אשר לני עומד עליו לדונת קודש הו"ל, וונסס לרה די לח
 הצרכה צצצ הקווי וון העין וקרוב אל הלצ, רחוק וון הגוף
 וקרוב צנפטי, וונצרכתי צרכת כהן הדיוני יצורך ירא די צחיי לריכי ונווני
 רוויסי וצני סנכאל עד צילת ונסיחא :

יעקב צחר לו יח לצאוח, ועצ יעקב שקט ושלכן ואין ונחרידי, איך פרץ
 ואין יולתח ואין לחה צרחותינה יעקב צחיר הצלות רצותינו
 הקדושים שצח"י רגל המרכבה רגל אמונה, רגלי לדיקיס ישמור לחוונכס
 ולסעדס, וליסדס יסוד די ליראיה ועל סיו יסק כל עם די יובצ אה"ק, וני
 יתנך אח לי אוללך אלסקך כטיקה ונסה לפה פה עיר עוז לנו, ישועה ולא
 ידחוק אח השעה :

אהובי יד"י וצצני, הכה נפשו צלה"ק קסורה ודצוקה צצותינו שצאה"ק,
 צצציקה וחפילה ונסיקה, אח קען לחה יעקב צעניך ראס שצעי
 ישראל אחה עתה צרוך די, יאנין לי איזי ידידי כי עוז חלקו צחיים, כי הכה